

Arrest

nr. 176 116 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Koerdische origine, afkomstig uit Tuz Khurmato, een stad in de provincie Suleimaniyah. U bent gehuwd met (T.I.), met wie u twee zonen en een dochter heeft. U bent laagopgeleid en was huisvrouw. Uw echtgenoot was de kostverdiener; hij reed als chauffeur rond met een eigen bus. Jullie woonden de laatste 11 jaar voor jullie vertrek in de Askari-wijk, vlak bij de Wahab-moskee.

Op 14 september 2015 bracht uw man rond 19u in de avond een onbekende Koerdische man mee naar jullie huis die onderdak zocht om de nacht door te brengen.

Jullie starten met het nuttigen van het avondmaal. Ongeveer 20 à 30 minuten later stonden plots twee Arabische mannen aan jullie deur. Tegelijkertijd richtte de onbekende Koerd een wapen op jullie en maande hij jullie aan te gehoorzamen. Hij vertelde dat ze niets van jullie verwachtten, maar dat ze explosieven zouden aanbrengen onder de bus van uw man die voor de deur stond, en dat jullie die bus de volgende dag ergens tot ontploffing zouden moeten brengen, zo niet zouden ze ogenblikkelijk jullie huis opblazen.

Nog voor jullie een antwoord konden bieden begon buiten een schietpartij. Het was de politie die jullie huis wilde binnenvallen op zoek naar de 3 IS leden die zich in jullie huis bevonden. Uw echtgenoot, uzelf en uw kinderen maakten van het tumult van de schietpartij gebruik om langs de achterdeur jullie huis te ontvluchten naar een vriend van uw man die vlakbij woonde. Jullie vluchtten naar de 17 juli-wijk in dezelfde stad, waar jullie de nacht doorbrachten. Op de 16de september verliet u van hieruit uw land van herkomst. U reisde met het voltallige gezin verborgen in een vrachtwagen naar Turkije. Daar werden jullie in twee aparte bussen naar een onbekend dorpje gebracht, waar jullie een volgende vrachtwagen zouden nemen. Uw gezin raakte verdeeld: u en uw zonen zaten in de eerste bus, uw echtgenoot en dochter in de tweede bus. Na aankomst in het onbekende dorpje vernam u dat de bus waarin uw man en dochter zaten tegengehouden was en dat ze gearresteerd werden. U zou uw reis samen met uw zonen verderzetten. Jullie werden per vrachtwagen naar Europa gebracht. Bij een controle van het voertuig in Bulgarije werden jullie onderschept en naar een opvangcentrum overgebracht, waar uw vingerafdrukken werden genomen. U verliet Bulgarije opnieuw met een smokkelaar, die u en uw zonen in een afgesloten vrachtwagen naar België bracht. U kwam hier aan op 05/10/2015 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zowel IS vreest als de autoriteiten in uw land van herkomst; omdat uw gezin door IS verantwoordelijk werd geacht voor de dood van 3 van hun leden, die omkwamen na een bezoek aan uw huis; en uw gezin er bovendien door de autoriteiten van verdacht wordt IS te steunen, omwille van dit bezoek van deze IS-militanten aan uw huis. Daarnaast vreest u de algemene situatie in uw regio van herkomst, met name de stad Tuz Khurmato in de provincie Salah ul Din.

Echter, er dient besloten dat u een recente herkomst uit Tuz Khurmato niet aannemelijk heeft gemaakt. Hierdoor kan ook aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar recent zouden hebben afgespeeld evenmin enig geloof gehecht worden.

Zo valt op dat u uw adres in Tuz Khurmato omschrijft als: "Askariya wijk, vlakbij Wahab-moskee" (CG p.5), maar van deze moskee, waar u 11 jaar vlakbij zou gewoond hebben (CG p.5), kan u geen correcte beschrijving noch situering geven. Zo werd u gevraagd deze moskee, die volgens uw verklaringen heel bekend is (CG p.18), te omschrijven. U gaf aan dat de moskee 2 minaretten heeft (CG p.18), hoewel deze moskee slechts 1 minaret bezit.

Gevraagd naar een omschrijving van het dak, kwam u spontaan weinig verder dan dat het rond is, zoals alle moskeeën in Koerdistan (CG p.18). Gevraagd naar de kleur ervan moest u toegeven het niet echt te weten, en gaf u slechts te kennen dat het ofwel blauw, ofwel groen moest zijn (CG p.18). Pas wanneer u verteld werd dat de koepel uit twee kleuren bestaat, stelde u niet te weten welke, maar dat u wél wist dat er twee kleuren waren (CG p.18). Dergelijke post-factum verklaringen kunnen niet overtuigen. Hierna herhaalde u nogmaals dat het blauw of groen moest zijn, gevolgd door: "In Koerdistan is het zo, ofwel blauw en groen geveerd, ofwel groen en wit, ofwel helemaal wit" (CG p.19). Het correcte antwoord is overigens blauw – wit (duidelijk te zien op kleurenfoto's van de moskee, zie hyperlinks toegevoegd aan het administratieve dossier), geen van de opties die u vooropstelde dus.

Daarenboven blijkt uit uw verklaring dat u in de Askariwijk woonde, en de Wahab-moskee vlakbij situeert (CGp.5). U verduidelijkte nog dat er nog andere moskeeën zijn in de stad, maar voegde hier spontaan aan toe dat de Wahab-moskee het dichtst bij was (CG p.18). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat de Wahab-moskee niét in de Askari-wijk ligt. De moskee zou immers in de Rizgariwijk liggen, aan de oostelijke rand van de wijk, terwijl de Askari-wijk ten westen van de Rizgariwijk gesitueerd is (zie info toegevoegd). Dat u er bijgevolg niet in slaagt om een correcte beschrijving en situering te geven van de Wahab-moskee van Tuz Khurmato, is tekenend voor de geloofwaardigheid van uw herkomst. Dergelijke onzekere en bovendien manifest foute verklaringen over één van de grootste en bekendste gebouwen in de stad waar u uw hele leven zou gewoond hebben, waarvan u nota bene zélf nog aangaf dat u er vlakbij zou gewoond hebben, getuigen van een weinig geloofwaardige herkomst uit deze stad.

Verder blijkt u slecht op de hoogte te zijn van andere belangrijke geografische ijkpunten in en rond uw stad van herkomst. U bent weliswaar op de hoogte van de twee hoofdwegen die uw stad zouden doorkruisen, maar gevraagd naar steden of dorpen in de omgeving noemt u slechts 4 plaatsnamen, waarvan u er twee spontaan verkeerd situeert.

Zo stelde u dat Kalar en Kifri gelegen zijn op weg naar Tikrit, ten westen van uw stad dus (CG p.17-18), terwijl de beide steden in werkelijkheid net ten zuidoosten gesitueerd worden (zie kaart toegevoegd). U gaf bovendien aan dat deze twee steden aan de andere kant liggen, in vergelijking met de eerder genoemde plaatsen Amerli en Suleiman-Bek (CG p.17-18), hoewel deze steden vanuit Tuz Khurmato net allen dezelfde kant op zijn (zie kaart). Uw schaarse kennis blijkt dan ook flagrant onjuist te zijn, wat de geloofwaardigheid van uw herkomst nog verder ondergraaft.

Uw geografische kennis is nog op andere punten opmerkelijk zwak. Zo blijkt u op de hoogte te zijn dat in de buurt van de stad een dam zou zijn, maar u weet hoegenaamd niet waar deze te situeren (CG p.17). Uit geografische data, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt nochtans dat deze dam net dicht bij uw eigen wijk, de Askari-wijk, zou liggen. Dat u, die uw hele leven in Tuz Khurmato zou hebben doorgebracht, niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van een dam nabij uw eigen wijk, is weinig aannemelijk. U kan evenmin de rivier die ten zuiden van de stad stroomt juist benoemen. Zo maakt u enkel melding van een stroom die de Awespi zou heten, wat een Koerdische naam zou zijn (CG p. 16). Gevraagd of deze door u vermelde stroom (die niet in algemeen bekende informatie kon worden teruggevonden) nog een andere naam zou dragen antwoordde u ontkennend (Ibid.). U vermeldde nog een andere waterloop, waarvan geen naam bekend zou zijn (CG p.17). Dient opgemerkt dat het zuiden van uw stad gemarkeerd wordt door een rivier die gekend is als de Ak Su (zie kaart), door u onvermeld. U verklaarde overigens dat de door u genoemde Awespi van Tikrit naar Bagdad stroomt. Echter, uit geografische data mag duidelijk blijken dat van Tikrit naar Bagdad enkel de Tigris loopt, en deze zelfs niet in de buurt van Tuz Khurmato stroomt. Dat u geenszins op de hoogte blijkt van de waterlopen in uw stad, werkt opnieuw in uw nadeel. Zelfs van een laaggeschoold iemand mag toch verwacht worden dat hij de rivier die zijn stad aandoet kan benoemen, of minstens kan aangeven dat de rivier onder meerdere namen gekend is. Dat u daarentegen op geen enkele manier melding maakt van de algemeen gekende naam en ook zijn verloop volledig verkeerd situeert, is dan ook hoogst opmerkelijk. Verder valt op dat u dan weer wél ongevraagd drie bruggen weet op te sommen (CG p.16 -17). Gevraagd hoe het mogelijk is dat u deze kennis wél zou hebben, maar daarentegen niet weet waar in uw buurt er een dam zou liggen, stelde u dat uw kinderen u spontaan over deze bruggen zouden vertellen hebben (CG p.17), een uitleg die allerminst een plausibele, doorleefde verklaring biedt.

Verder werd u tot driemaal toe gevraagd welke plaatsen men onderweg tegenkomt wanneer men in de richting van Tikrit (ten westen van de stad) gaat. Aanvankelijk noemde u een dorp, Binkicha, en stelde u uitdrukkelijk niet te weten welke er nog zijn (CG p.16). Wanneer diezelfde vraag licht herformuleerd werd om u nog de mogelijkheid te geven uitgebreider te antwoorden, somde u plots vijf dorpen op (CG p.16), die overigens ten oosten van de stad liggen (zie kaart). Nogmaals dezelfde vraag gesteld, stelde u dan weer :“ik zei toch al Binkicha. Nog andere dorpen, maar ik herinner me die namen niet” (CG p.16). Niet alleen zijn uw antwoorden onderling tegenstrijdig te noemen, ze zijn ook incorrect. Zo blijkt duidelijk dat wanneer men vanuit Askari richting Tikrit reist, men eerst en vooral het door u geheel onvermelde dorp/stadje Yengejeh doorkruist (zie kaart).

Indien u al uw herkomst uit Tuz Khurmato aannemelijk zou maken, quod non, dient voorts vastgesteld dat u een recente herkomst evenmin aannemelijk heeft gemaakt. Zo werd gepeild naar de algemene situatie het laatste jaar voor uw vertrek, waarbij u spontaan slechts aangaf dat er veel ontploffingen waren. U kan uiteindelijk slechts 2 concrete explosies vermelden, met name een aanslag op een markt en een aanslag op een tankstation (CG p.14). Wanneer u specifiek bevraagd werd omtrent aanslagen op de Turkmeense gemeenschap of incidenten in verband met een zwembad, antwoordde u telkens ontkennend (CG p.15). Nochtans was de Turkmeense gemeenschap in Tuz Khurmato het doelwit van een aanslag in juli 2015 in een zwembad, waarbij 12 mensen om het leven kwamen (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u hiervan geenszins op de hoogte blijkt te zijn is dan ook stuitend, te meer daar u wel degelijk op de hoogte was van andere aanslagen in de stad in diezelfde periode, via uw echtgenoot, van horen zeggen of via de televisie (CG p. 14-15). Uw opgeworpen profiel van huisvrouw (CG p.15) biedt geen valabele verschuiving voor uw opmerkelijke onwetendheid.

Dezelfde opmerking geldt overigens voor uw opvallende vaagheid in verband met de aanwezigheid van IS in het district Tuz Khurmato in de jaren voor uw vertrek. U werd meermaals gepeild naar de aanwezigheid van IS-militanten in uw omgeving, doch u bleek geen samenhangend, doorleefd beeld te kunnen schetsen van de algemene evolutie van de aanwezigheid van IS in uw streek van herkomst en de gevechten die hiermee gepaard gingen, ondanks de drastische impact die de veroveringstocht van deze terreurgroep op de algemene veiligheid in uw provincie heeft gehad. Zo stelde u opvallend genoeg dat IS reeds sinds 2003 in de regio was (CG p.13). U beaamde nog dat IS reeds 13 jaar in de stad aanwezig is, reeds voor de geboorte van uw jongste zoon (*2004) (CG p.13). Wanneer verder gepeild werd welke gebieden IS concreet onder controle had, antwoordde u: “zover ik weet: Komari, Rezgari en Brahti, dat zijn Koerdische wijken” (CG p.14). Gevraagd sinds wanneer IS hierover de controle had, antwoordde u: “van 2003” (CG p.14).

Uw verklaringen vallen dan ook op geen enkele manier te rijmen met de algemeen bekende informatie over het IS-offensief, dat een aanvang nam met de verovering van Mosul in juni 2014. Wanneer u opnieuw werd gevraagd of er dorpen of steden in het district Tuz Khurmato onder controle staan of stonden van IS, gaf u eerst aan: "alleen die dorpen, maar die zijn nu weer in handen van peshmerga" (CG p.19, om meteen daarna telkens te ontkennen dat IS ooit dorpen onder controle had. Hierop gevraagd naar de dichtstbijzijnde frontlinie stelde u slechts: ik weet niet welke dorpen, maar ik weet dat daesh in Jalawla vecht" (CG p.19). Van iemand die recent afkomstig is uit een gebied dat onder sterke druk staat door de dreiging van een oprukkend IS, mag verwacht worden dat deze persoon een duidelijker, helderder antwoord kan geven op vragen omtrent de nabijheid van deze dreiging, te meer gezien de grote impact van dergelijke oorlogsvoering op het dagelijkse leven en de onmenselijk zware omstandigheden in door IS veroverde gebieden. Dat u dermate slechts op de hoogte bent van de nakende dreiging die u maandenlang boven het hoofd hing, en zelfs niet op de hoogte blijkt van de bombardementen die in uw provincie werden uitgevoerd (CG p.20, zie info toegevoegd aan het administratieve dossier) is dan ook het zoveelste vege teken aan de wand.

Hoewel u enige kennis heeft van Tuz Khurmato, wijst het geheel van bovenstaande pertinente elementen allemaal in dezelfde richting, met name dat u niet afkomstig bent uit Tuz Khurmato. Dient benadrukt dat uw verklaringen als geheel niet weten te overtuigen, temeer gezien uw onwetendheid essentiële basiskennis betreft. Er mag dan ook verwacht worden dat ook u, ondanks uw lage scholing en beperkte activiteiten buitenshuis, correctere en vollediger antwoorden kan geven op relatief eenvoudige vragen met betrekking tot uw regio van herkomst, waar u uw hele leven zou gewoond hebben.

U heeft uw identiteit en herkomst evenmin op overtuigende wijze weten te staven met documenten. Zo legt u slechts uw identiteitskaart voor, hoewel u ten overstaan van de DVZ nog had aangegeven dat al uw identiteitsdocumenten thuis waren achtergebleven (DVZ verklaring rubriek 15a, rubriek 29). Bovendien is uw uitleg over hoe het kan dat u alsnog deze identiteitskaart weet voor te leggen, ondanks het achterblijven van al uw documenten in uw huis, waar uw familieleden niet meer durven langsgaan, uiterst opmerkelijk. Zo stelde u aanvankelijk dat u contact opnam met uw zus om haar te vragen om documenten op te sturen, waarna zij u zou hebben meegedeeld dat uw identiteitskaart geheel toevallig nog bij haar thuis lag (CG p.3), om nadien formeel te ontkennen dat u contact had met uw zus na uw aankomst in België (CG p.4). Pas na confrontatie met uw flagrant tegenstrijdige verklaringen gaf u dan weer aan dat u een vriendin opdracht had gegeven om uw zus te bellen (CG p.4), een weinig spontane uitleg die eigenaardig blijft, te meer daar u op het moment dat u haar liet contacteren niet eens wist dat uw zus in het bezit was van uw identiteitskaart (CG p.9). Wanneer u gevraagd werd of uw zus uw overige documenten niet in uw huis kon ophalen en opsturen, verklaarde u nog: neen, ze kan het niet gaan halen want we hebben ons huis niet meer" (CG p.3). Echter, uit het vervolg van uw verklaringen blijkt u absoluut niet te weten wat er sinds uw vertrek met uw huis gebeurd is, blijkt u hier evenmin naar geïnformeerd te hebben en geeft u slechts in voorwaardelijke wijs aan wat er zou kunnen gebeuren moest u die vraag stellen aan uw zus (CG p.3-4). Uit uw reactie op een confrontatie met deze toch wel eigenaardige handelswijze blijkt wederom dat u geen enkel initiatief heeft genomen om uw identiteitsdocumenten te bekomen of hiertoe minstens een ernstige poging te ondernemen (CG p.4-5). Nogmaals gevraagd of er bij uw zus naar uw overige documenten is gevraagd, gaf u aan het niet te weten, omdat u zelf geen contact had met uw zus (CG p.9). Uw twijfelachtige verklaringen omtrent de herkomst van uw identiteitskaart en de afwezigheid van enig ander identiteitsdocument compromitteren reeds in ernstige mate de authenticiteit van het door u voorgelegde stuk. Te meer gezien de hoge graad van corruptie en documentenfraude met betrekking tot Iraakse documenten, kan aan deze identiteitskaart geen bewijskracht worden toegekend en vermag deze dan ook niet uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw herkomst drastisch om te buigen.

Gezien bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uit Tuz Khurmato, provincie Salah-ul-Din afkomstig te zijn. Daar u niet de waarheid vertelt over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Tuz Khurmato, dient tevens besloten dat ook de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld ongeloofwaardig zijn. De ongeloofwaardigheid van de door u opgeworpen asielmotieven wordt nog versterkt door de frappante omissies in uw initiële verklaringen ten overstaan van de DVZ, waarin u expliciet enkel de algemene situatie in uw land van herkomst als vluchtmotief opwierp én daarenboven expliciet ontkende ooit persoonlijk bedreigd geweest te zijn (DVZ vragenlijst 3.5).

Uw verklaringen blijken dan ook manifest tegenstrijdig te zijn. Het spreekt voor zich dat er op generlei wijze een aannemelijke verklaring kan bestaan waarom u ten overstaan van de DVZ zou nalaten of vergeten melding te maken van persoonlijke vervolgingsfeiten die zo zwaarwichtig zijn als de door u vermelde schietpartij tussen politie en IS-militanten omtrent uw woning, en de hierop gebaseerde ernstige vervolgingsvrees jegens zowel IS als de autoriteiten. Het is belangrijk te benadrukken dat u bij aanvang van het gehoor op het CG spontaan enkele correcties wenste te maken op deze DVZ vragenlijst (CG p.2), doch, dat deze correcties geenszins de elementen betroffen die in onderhavige beslissing als tegenstrijdig kunnen worden weerhouden, noch maakte u van deze gelegenheid gebruik om andere correcties of belangwekkende aanvullingen te doen op uw eerdere verklaringen, hoewel u hiertoe expliciet werd uitgenodigd (CG p. 2). Geconfronteerd met deze manifeste incoherentie antwoordde u in de eerste plaats naast de kwestie, om in essentie niet verder te komen dan te stellen dat men u niets gevraagd zou hebben (CG p. 21) en dat uw (eerste/Dublin) gehoor bij de DVZ niet verder ging dan enkele vragen over uw identiteit en reisroute, wat voorbijgaat aan het feit dat bij een tweede interviewmoment op de DVZ de voorbereidende vragenlijst van het CGVS werd ingevuld, waarbij u wel degelijk gevraagd werd naar uw vluchtmotieven. U heeft deze vragenlijst bovendien ter goedkeuring ondertekend, en gaf bij aanvang van het CG-gehoor duidelijk blijk dat u de inhoud van deze ingevulde vragenlijst kent en begrijpt, getuige uw spontane correcties (CG p.2).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 17, § 2 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), artikel 4 van Richtlijn 95/2011/EU, artikel 8, § 2 van Richtlijn 2005/85/EU, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster geeft een overzicht van de aangevoerde vervolgingsfeiten.

Verzoekster vindt dat het CGVS te kort door de bocht gaat waar geoordeeld wordt dat zij niet van Tuz Khurmatu afkomstig is. Zij kon over haar streek heel wat details geven die door het CGVS niet werden getoetst en noemde bepaalde zaken die zij niet kon weten mocht zij niet van Tuz Khurmatu afkomstig zijn.

Verzoekster verwijst naar artikel 17, § 2 van het PR CGVS en stelt dat zij pas werd geconfronteerd met bepaalde hiaten en tegenstrijdigheden bij de lezing van de bestreden beslissing. Bijgevolg had zij niet de kans de hiaten op te vullen en zich tegen de tegenstrijdigheden te verzetten. Zo verliest zij een aanleg. Verzoekster stelt dat de pauze tijdens het gehoor dient om de interviewer de kans te bieden om na te gaan of het relaas klopt met de algemene informatie waarover het CGVS beschikt. Het gaat niet op dat zij met tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd waarop zij geen reactie meer kan bieden.

Dat het CGVS de riviernaam Awespi niet kent, betekent niet dat verzoekster verkeerde informatie gaf. Na confrontatie door haar advocaat, blijkt dat Awespi en Ak Su dezelfde rivier zijn.

Het CGVS moet rekening houden met de afkomst en de sociale, culturele en economische omstandigheden van verzoekster. Zij is huisvrouw en analfabete. Verder komt zij niet vaak buiten. Zij verklaarde dat zij niet vaak op restaurant ging. Bovendien was de situatie in Tuz Khurmatu niet van die aard om vaak buiten te komen. Onder Saddam Hoessein werden de Koerden er vervolgd, daarna kwamen er allerhande gewapende milities, kwam IS en ontploften er ieder dag auto's. Op Wikipedia wordt gesteld dat Tuz Khurmatu sedert de invasie in Irak veel geweld kende. Daardoor is het aannemelijk dat verzoekster amper zaken kent.

Zo is het aannemelijk dat zij de kleuren van de moskee niet kent. Vrouwen in de islam gaan niet naar de moskee. Verzoekster gaf aan dat zij niet naar buiten durfde gaan.

Verzoekster wijst verder op een doktersattest van 19 mei 2016. De dokter van het opvangcentrum verklaarde dat verzoekster mogelijk geheugenproblemen heeft ingevolge een val twee jaar geleden in Irak. Het is correct dat het verslag werd opgemaakt na het interview en het is verzoeksters advocaat die verzoekster aanraadt een dokter te bezoeken om na te gaan of haar geheugen op een normale wijze werkzaam is. De advocaat merkte tijdens het interview immers op dat verzoekster moeite had met antwoorden op de vragen. De ondervrager moest vaak vragen herhalen. Verzoeksters advocaat merkte op dat verzoekster vaak afweek van de vraag. Verzoekster ratelt als het ware zonder haar hersenen te gebruiken. Uit verzoeksters gezegden na de pauze blijkt dat verzoekster weet dat er iets niet ok is met haar geheugen. Niemand vraagt ernaar en verzoekster loopt hiermee niet te koop. Verzoekster is dus van oordeel dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar individuele situatie en haar persoonlijke omstandigheden. Zij verwijst naar artikel 27 PR CGVS en artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Dat verzoeksters geheugenprobleem nu pas opduikt, mag haar niet kwalijk genomen worden. Dit kwam slechts tot uiting na een grondig interview. Bovendien gaat bij een Dublin-interviewer geen advocaat mee. Derhalve kon dit probleem niet vroeger opgemerkt worden.

Verzoekster vraagt dat haar 17-jarige zoon gehoord wordt door het CGVS om zekerheid te hebben. Het gaat om een plaats die tot de gevaarlijkste van Irak behoort en verzoekster verklaarde dat zij niet buiten kon komen. Verzoekster biedt dit aan en is van oordeel dat het een redelijk verzoek is om haar 17-jarige zoon te horen en hem te confronteren met haar verklaringen. De kinderen verzoeken immers ook internationale bescherming. Verzoekster verwijst naar artikel 4, § 1 van Richtlijn 2011/95/EU. Een weigering om haar zoon te horen zou deze bepaling schenden. Dit geldt des te meer nu artikel 17, § 2 van het PR CGVS niet werd nageleefd. *“Verzoeker stelt vast dat het antwoord op de tegenstrijdigheden amper voorkomt in het verhoorverslag (enkel de kleuren van de moskee en de naam van het water die wel degelijk Aswepi heet doch de interviewer kent deze naam niet - wat niet wil zeggen dat dit water niet zo genoemd wordt door de lokale bevolking).”*

Verzoekster vraagt aldus dat de bestreden beslissing wordt teruggestuurd naar het CGVS om haar zoon te horen over diens kennis over Tuz Khurmatu.

Verzoekster benadrukt nogmaals dat zij een deel zaken opnoemde waaruit blijkt dat zij wel van Tuz Khurmatu afkomstig is. Zij geeft een overzicht van zaken die zij aanhaalde tijdens het gehoor bij het CGVS.

Waar het vreemd bevonden wordt dat zij niet zelf naar haar zus belde, verwijt verzoekster het CGVS een westerse visie. Zij belt niet rechtstreeks naar haar zus om de eenvoudige reden dat zij haar niet in gevaar wil brengen. Telefoons worden gecontroleerd. Zij belde dus naar een andere persoon die haar zus contacteerde.

Volgens verzoekster zijn er iedere dag aanslagen waarbij doden vallen. Er zijn iedere dag aanslagen op verschillende etnische groepen.

Uit het voorgaande leidt verzoekster af dat besloten moet worden dat zij weldegelijk recent afkomstig is van Tuz Khurmatu. Het CGVS weerlegde hetgeen verzoekster wel verklaarde niet.

In haar algemeen besluit wijst verzoekster nogmaals op artikel 17 PR CGVS. Het CGVS had haar makkelijk een tweede keer kunnen oproepen om haar met de tegenstrijdigheden te confronteren en kon haar zoon oproepen om duidelijkheid te krijgen.

Verder uit verzoekster kritiek op de informatie van verweerder. Zij betoogt:

“Verzoeker stelt ook vast dat het CGVS zich baseert op heel karige informatie. Kaarten die slecht leesbaar zijn, informatie over documentenfraude, wat info over enkele aanslagen. Doch van recente informatie over te toestand aldaar is er weinig of niks terug te vinden.”

Volgens verzoekster voldoet de informatie niet aan artikel 8, § 2 van de Procedurerichtlijn. *“Verzoeker had toch wel meer recente informatie gehad over IRAK. Het CGVS kan wel niet voorhouden dat verzoeker en haar kinderen niet van Irak afkomstig zouden zijn. Ze zijn Koerd en ze kent toch wel teveel van Tuz om te zeggen dat ze niet afkomstig zou zijn uit deze regio. (zie supra).*

Verzoeker heeft dan maar zelf het werk gedaan die gedaan dient te worden door het CGVS. Het CGVS beschikt over een heel leger ambtenaren, heeft een spéciale studiedienst die rapporten en landeninformatie opzoekt, heeft toegang tot data-base van hun collega's in de buurlanden, ... Maar recente informatie over de gevaren in Tuz ontbreekt???? Is dit samen zoeken naar gronden van vervolging en of er nood is aan internationale bescherming.”

Verzoekster wijst op de situatie in de streek ten noorden van Bagdad en Tuz Khurmatu. Zij is van oordeel weldegelijk te hebben aangetoond afkomstig te zijn van deze regio.

Verzoekster vervolgt:

“Verzoeker heeft in het bovenstaande aangetoond dat hij wel van IRAK is. Minstens staat het met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast dat zij van IRAK is. Zij heeft een identiteitskaart van daar (of deze nu vals is of niet doet niet terzake, het toont wel aan dat zij afkomstig is van waar zij beweert te zijn). Indien de zaak wordt gehoord zoals hierboven wordt gevraagd zal er zeker zekerheid zijn.

Derhalve is het aan het CGVS om te onderzoeken of hij aan de voorwaarden van artikel 48/3 en 48/4 Vw voldoet.

Verzoeker stelt vast dat dit niet is gebeurd. Zoals hierboven gezegd is de volledige beslissing een zoektocht naar spijkers op laag water om te stellen dat verzoeker niet van Irak zou zijn ondanks het feit dat zij het Sorani spreekt, het niet betwist wordt dat zij Koerdisch is, dat zij een ID kaart heeft kunnen voorleggen met betrekking tot haar identiteit.”

Verzoekster geeft voorts een overzicht van de aangevoerde feiten. Zij wijst tevens op het gebrek aan juridisch systeem in Irak. Over het relaas worden geen tegenstrijdigheden vastgesteld in de bestreden beslissing. Bijgevolg moeten deze feiten aangenomen worden en zijn deze waar. De feiten vallen onder de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster is een etnische Koerd en uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt dat de etnische groepen in Irak elkaar uitmoorden.

Verzoekster is van oordeel dat zij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij wijst op algemene informatie en op haar verklaringen omtrent de veiligheidssituatie ten noorden van Bagdad en in Tuz Khurmatu. Wat zij verklaart is niet in strijd met algemene en recente informatie (die jammer genoeg ontbreekt in het dossier van het CGVS). Ook hiervoor moet het dossier worden teruggestuurd, mocht de Raad van oordeel zijn dat hij beschikt over te weinig informatie. Verzoekster verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waarin geoordeeld werd dat de informatie onvoldoende actueel was.

Verzoekster verwijst tevens naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Zij is van oordeel dat dit van toepassing is op haar en haar kinderen.

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een artikel van HRW van 13 januari 2016 (bijlage 3) en een doktersattest van 19 mei 2016 (bijlage 4).

2.2.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstrekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt andermaal opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt in deze dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide

koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoekster tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen vooreerst toe te schrijven aan geheugenproblemen. Zij kan in dit betoog echter geheel niet worden gevolgd. Het doktersattest van dokter D.P. kan namelijk hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk zou lijden aan geheugenproblemen, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze dermate ernstig zouden zijn dat van verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. De voormelde dokter stelt in het attest namelijk op basis van één enkele consultatie en op algemene en hypothetische wijze dat verzoekster "*mogelijks geheugenproblemen heeft, mogelijks ten gevolge van een val 2 jaar geleden in Irak*" (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4). In tegenstelling met wat verzoekster beweert, kunnen de vermeende geheugenproblemen bovendien geheel niet worden afgeleid uit het gehoorverslag van het CGVS. Verzoekster noch haar advocaat formuleerde bij de aanvang van het gehoor enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin maakte één van hen enige melding van (mogelijke) geheugenproblemen van verzoekster of van het gegeven dat van verzoekster geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoekster werd nochtans bij de aanvang van het gehoor gewezen op het belang van haar verklaringen tijdens het gehoor. Verder werd duidelijk aangegeven dat zij eventuele problemen diende te melden. Voorts werd haar op het hart gedrukt dat zij het gerust mocht zeggen indien zij iets niet wist of begreep (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1-2). Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen geheugenproblemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. In deze kan daarenboven worden gewezen op de verklaringen van verzoeksters advocaat aan het einde van het gehoor. Hoewel deze advocaat heden laat uitschijnen dat hij de geheugenproblemen van verzoekster reeds opmerkte tijdens het gehoor, maakte hij hiervan aan het einde van het gehoor namelijk niet de minste melding. Hij gaf slechts aan dat de vraagstelling belangrijk was en verzoekster soms afweek van de vraag. Bovendien verklaarde hij uitdrukkelijk dat het gehoor bij het CGVS goed verliep en dat verzoekster op het goede spoor werd geleid door de ondervrager (*ibid.*, p.22). Gelet op het voorgaande, is het niet ernstig om heden voor te houden dat verzoekster zou kampen met dermate ernstige geheugenproblemen dat zij bij het CGVS niet bij machte was om een gehoor te volbrengen.

Verzoekster stelt in het onderhavige verzoekschrift, net als bij het CGVS (*ibid.*, p.5, 10), voorts analfabete te zijn. Bij de DVZ gaf zij echter duidelijk aan geen analfabete te zijn en stelde zij twee jaar lager onderwijs te hebben genoten (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Hoe dan ook toont verzoekster totaal niet aan dat zij onvoldoende ontwikkeld zou zijn of dat haar verstandelijke vermogens dermate aangetast zouden zijn dat zij niet bij machte mocht worden geacht om alle elementen in hun juiste dagelijkse context en directe leefomgeving te plaatsen. Zij brengt ter staving hiervan geen attest bij en toont niet aan dat zij zo laagbegaafd zou zijn dat van haar niet mocht worden verwacht dat zij volwaardige en coherente verklaringen kon afleggen over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielseer. Dit geldt des te meer nu dit elementen uit de persoonlijke leefwereld betreffen.

Verzoekster en de advocaat die haar bijstond formuleerden geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid.

Verzoekster tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen verder ten onrechte te vergoelijken door te verwijzen naar haar profiel als huisvrouw. Vooreerst blijkt zowel uit haar gezegden in het onderhavige verzoekschrift als uit haar gezegden bij het CGVS dat zij weldegelijk – zij het misschien niet vaak – buiten kwam (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17). Dit blijkt tevens uit het gegeven dat zij haar zus bezocht (*ibid.*, p.3). Eveneens blijkt dit uit haar verklaring dat zij de Wahab moskee met haar eigen ogen zag (*ibid.*, p.18). Verder blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag en de bestreden beslissing, zoals verzoekster overigens benadrukt in het onderhavige verzoekschrift, dat verzoekster wel kon antwoorden op een aantal andere kennisvragen inzake Tuz Khurmatu. Indien zij werkelijk een loutere huisvrouw was die nauwelijks buitenkwam, kan niet worden ingezien waarom zij op deze vragen wel een antwoord kon formuleren. Indien verzoekster daadwerkelijk sedert haar geboorte in de jaren zestig en tot in 2015 in Tuz Khurmatu woonde, was het geenszins onredelijk om van haar een meer gedegen antwoord te verwachten op de in de bestreden beslissing aangehaalde, eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent deze stad en haar recente geschiedenis. Dit geldt des te meer nu verzoekster over een tv beschikte (*ibid.*, p.14).

Verzoekster uit eveneens kritiek op de informatie waarop de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zijn gesteund. Haar betoog mist in deze blijkens een eenvoudige lezing van de map 'landeninformatie' in het administratief echter kennelijk feitelijke grondslag. De hierin opgenomen kaarten zijn geenszins slecht leesbaar. Bovendien bevindt zich weldegelijk een veelheid aan informatie aangaande de recente toestand in Tuz Khurmatu in voormelde map. Verzoekster weerlegt de inhoud van de in deze map opgenomen informatie daarenboven op generlei wijze en brengt geen informatie aan die hieraan afbreuk zou kunnen doen.

Verzoekster verwijt het CGVS voorts dat zij niet met alle in de bestreden beslissing gedane vaststellingen werd geconfronteerd. Nog daargelaten dat niet kan worden ingezien waar verzoekster het haalt dat de ondervrager van het CGVS tijdens de pauze tijdens het gehoor het relaas zou dienen te toetsen aan algemene informatie en dat verzoekster blijkens de inhoud van het gehoorverslag van het CGVS bovendien slechts na de pauze werd ondervraagd over haar herkomst, is de verwijzing naar artikel 17, § 2 van het PR CGVS in deze echter niet dienstig. In tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, heeft voormelde bepaling vooreerst enkel betrekking op de situatie waarin er tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verschillende gezegden van de asielzoeker en niet op de situatie waarin deze gezegden in strijd zijn met algemeen bekende informatie. Bovendien legt deze bepaling slechts de verplichting op om de asielzoeker te confronteren met (diens eigen) tegenstrijdigheden indien deze reeds tijdens het gehoor worden vastgesteld. Verder dient te worden opgemerkt dat het voor de ondervrager niet steeds mogelijk is om reeds tijdens het gehoor de nodige vaststellingen te doen omtrent de afgelegde verklaringen. Hij heeft geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, de asielzoeker reeds op voorhand te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het loutere gegeven dat verzoekster met bepaalde vaststellingen niet werd geconfronteerd, doet voorts geenszins afbreuk aan het bestaan van deze vaststellingen. Bovendien had verzoekster de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toelichting te verschaffen bij en zich te verdedigen tegen de in de bestreden beslissing en heeft zij van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

Waar zij haar gebrek aan kennis omtrent de Wahab-moskee in dit kader tracht toe te schrijven aan het gegeven dat vrouwen in de islam niet naar de moskee gaan, kan verzoekster geheel niet worden gevolgd. Vooreerst staft zij deze bewering op generlei wijze. Daarenboven gaf verzoekster deze moskee blijkens de terecht aangehaalde verklaringen zelf op als herkenningspunt voor haar woonplaats en zou zij meer dan een decennium vlakbij deze moskee gewoond hebben. Bovendien werd reeds hoger opgemerkt dat zij aangaf de Wahab-moskee met haar eigen ogen te hebben gezien. Derhalve mocht worden verwacht dat zij zou weten dat deze moskee slechts één minaret heeft en dat de koepel van deze moskee blauwwit geverfd is. Eveneens mocht worden verwacht dat zij zou weten dat voormelde moskee in wezen in een geheel andere wijk van Tuz Khurmatu is gelegen. Dat zij dermate foutieve verklaringen aflegde over de Wahab-moskee van Tuz Khurmatu, één van de grootste en bekendste gebouwen van de stad waar zij haar hele leven beweerde te hebben gewoond en waar zij bovendien vlakbij gewoond zou hebben, doet op fundamentele wijze afbreuk aan haar geloofwaardigheid omtrent haar herkomst.

Mede gelet op het voorgaande, voert verzoekster verder geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

“Verder blijkt u slecht op de hoogte te zijn van andere belangrijke geografische ijkpunten in en rond uw stad van herkomst. U bent weliswaar op de hoogte van de twee hoofdwegen die uw stad zouden doorkruisen, maar gevraagd naar steden of dorpen in de omgeving noemt u slechts 4 plaatsnamen, waarvan u er twee spontaan verkeerd situeert. Zo stelde u dat Kalar en Kifri gelegen zijn op weg naar Tikrit, ten westen van uw stad dus (CG p.17-18), terwijl de beide steden in werkelijkheid net ten zuidoosten gesitueerd worden (zie kaart toegevoegd). U gaf bovendien aan dat deze twee steden aan de andere kant liggen, in vergelijking met de eerder genoemde plaatsen Amerli en Suleiman-Bek (CG p.17-18), hoewel deze steden vanuit Tuz Khurmato net allen dezelfde kant op zijn (zie kaart). Uw schaarse kennis blijkt dan ook flagrant onjuist te zijn, wat de geloofwaardigheid van uw herkomst nog verder ondergraaft.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Uw geografische kennis is nog op andere punten opmerkelijk zwak. Zo blijkt u op de hoogte te zijn dat in de buurt van de stad een dam zou zijn, maar u weet hoegenaamd niet waar deze te situeren (CG p.17). Uit geografische data, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt nochtans dat deze dam net dicht bij uw eigen wijk, de Askari-wijk, zou liggen. Dat u, die uw hele leven in Tuz Khurmato zou hebben doorgebracht, niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van een dam nabij uw eigen wijk, is weinig aannemelijk. U kan evenmin de rivier die ten zuiden van de stad stroomt juist benoemen. Zo maakt u enkel melding van een stroom die de Awespi zou heten, wat een Koerdische naam zou zijn (CG p. 16). Gevraagd of deze door u vermelde stroom (die niet in algemeen bekende informatie kon worden teruggevonden) nog een andere naam zou dragen antwoordde u ontkennend (Ibid.). U vermeldde nog een andere waterloop, waarvan geen naam bekend zou zijn (CG p.17). Dient opgemerkt dat het zuiden van uw stad gemarkeerd wordt door een rivier die gekend is als de Ak Su (zie kaart), door u onvermeld. U verklaarde overigens dat de door u genoemde Awespi van Tikrit naar Bagdad stroomt. Echter, uit geografische data mag duidelijk blijken dat van Tikrit naar Bagdad enkel de Tigris loopt, en deze zelfs niet in de buurt van Tuz Khurmato stroomt. Dat u geenszins op de hoogte blijkt van de waterlopen in uw stad, werkt opnieuw in uw nadeel. Zelfs van een laaggeschoold iemand mag toch verwacht worden dat hij de rivier die zijn stad aandoet kan benoemen, of minstens kan aangeven dat de rivier onder meerdere namen gekend is. Dat u daarentegen op geen enkele manier melding maakt van de algemeen gekende naam en ook zijn verloop volledig verkeerd situeert, is dan ook hoogst opmerkelijk. Verder valt op dat u dan weer wél ongevraagd drie bruggen weet op te sommen (CG p.16 -17). Gevraagd hoe het mogelijk is dat u deze kennis wél zou hebben, maar daarentegen niet weet waar in uw buurt er een dam zou liggen, stelde u dat uw kinderen u spontaan over deze bruggen zouden verteld hebben (CG p.17), een uitleg die allerminst een plausibele, doorleefde verklaring biedt.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar zij beweert dat Awespi en Ak Su dezelfde rivier zijn, staaft zij dit immers op generlei wijze. Hoe dan ook biedt verzoekster geenszins een verklaring voor het feit dat zij het verloop van deze rivier manifest verkeerd situeerde. Verzoekster laat de voormelde motieven voor het overige bovendien ongemoeid.

Verzoekster laat de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, voorts geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Verder werd u tot driemaal toe gevraagd welke plaatsen men onderweg tegenkomt wanneer men in de richting van Tikrit (ten westen van de stad) gaat. Aanvankelijk noemde u een dorp, Binkicha, en stelde u uitdrukkelijk niet te weten welke er nog zijn (CG p.16). Wanneer diezelfde vraag licht herformuleerd werd om u nog de mogelijkheid te geven uitgebreider te antwoorden, somde u plots vijf dorpen op (CG p.16), die overigens ten oosten van de stad liggen (zie kaart). Nogmaals dezelfde vraag gesteld, stelde u dan weer :“ik zei toch al Binkicha. Nog andere dorpen, maar ik herinner me die namen niet” (CG p.16). Niet alleen zijn uw antwoorden onderling tegenstrijdig te noemen, ze zijn ook incorrect. Zo blijkt duidelijk dat wanneer men vanuit Askari richting Tikrit reist, men eerst en vooral het door u geheel onvermelde dorp/stadje Yengejeh doorkruist (zie kaart).

Indien u al uw herkomst uit Tuz Khurmato aannemelijk zou maken, quod non, dient voorts vastgesteld dat u een recente herkomst evenmin aannemelijk heeft gemaakt. Zo werd gepeild naar de algemene situatie het laatste jaar voor uw vertrek, waarbij u spontaan slechts aangaf dat er veel ontploffingen waren. U kan uiteindelijk slechts 2 concrete explosies vermelden, met name een aanslag op een markt en een aanslag op een tankstation (CG p.14). Wanneer u specifiek bevraagd werd omtrent aanslagen op de Turkmeense gemeenschap of incidenten in verband met een zwembad, antwoordde u telkens ontkennend (CG p.15).

Nochtans was de Turkmeense gemeenschap in Tuz Khurmato het doelwit van een aanslag in juli 2015 in een zwembad, waarbij 12 mensen om het leven kwamen (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u hiervan geenszins op de hoogte blijkt te zijn is dan ook stuitend, te meer daar u wel degelijk op de hoogte was van andere aanslagen in de stad in diezelfde periode, via uw echtgenoot, van horen zeggen of via de televisie (CG p. 14-15). Uw opgeworpen profiel van huisvrouw (CG p.15) biedt geen valabele verschoning voor uw opmerkelijke onwetendheid.

Dezelfde opmerking geldt overigens voor uw opvallende vaagheid in verband met de aanwezigheid van IS in het district Tuz Khurmato in de jaren voor uw vertrek. U werd meermaals gepeild naar de aanwezigheid van IS-militanten in uw omgeving, doch u bleek geen samenhangend, doorleefd beeld te kunnen schetsen van de algemene evolutie van de aanwezigheid van IS in uw streek van herkomst en de gevechten die hiermee gepaard gingen, ondanks de drastische impact die de veroveringstocht van deze terreurgroep op de algemene veiligheid in uw provincie heeft gehad. Zo stelde u opvallend genoeg dat IS reeds sinds 2003 in de regio was (CG p.13). U beaamde nog dat IS reeds 13 jaar in de stad aanwezig is, reeds voor de geboorte van uw jongste zoon (~2004) (CG p.13). Wanneer verder gepeild werd welke gebieden IS concreet onder controle had, antwoordde u: “zover ik weet: Komari, Rezgari en Brahti, dat zijn Koerdische wijken” (CG p.14). Gevraagd sinds wanneer IS hierover de controle had, antwoordde u: “van 2003” (CG p.14). Uw verklaringen vallen dan ook op geen enkele manier te rijmen met de algemeen bekende informatie over het IS-offensief, dat een aanvang nam met de verovering van Mosul in juni 2014. Wanneer u opnieuw werd gevraagd of er dorpen of steden in het district Tuz Khurmato onder controle staan of stonden van IS, gaf u eerst aan: “alleen die dorpen, maar die zijn nu weer in handen van peshmerga” (CG p.19, om meteen daarna telkens te ontkennen dat IS ooit dorpen onder controle had. Hierop gevraagd naar de dichtstbijzijnde frontlinie stelde u slechts: ik weet niet welke dorpen, maar ik weet dat daesh in Jalawla vecht” (CG p.19). Van iemand die recent afkomstig is uit een gebied dat onder sterke druk staat door de dreiging van een oprukkend IS, mag verwacht worden dat deze persoon een duidelijker, helderder antwoord kan geven op vragen omtrent de nabijheid van deze dreiging, te meer gezien de grote impact van dergelijke oorlogsvoering op het dagelijkse leven en de onmenselijk zware omstandigheden in door IS veroverde gebieden. Dat u dermate slechts op de hoogte bent van de nakende dreiging die u maandenlang boven het hoofd hing, en zelfs niet op de hoogte blijkt van de bombardementen die in uw provincie werden uitgevoerd (CG p.20, zie info toegevoegd aan het administratieve dossier) is dan ook het zoveelste vege teken aan de wand.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien deze door verzoekster niet dienstig worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen.

Bijkomend kan nog worden vastgesteld dat verzoekster manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar verblijf in de Askari wijk in Tuz Khurmatu. Zij verklaarde bij de DVZ en bij het CGVS immers te zijn gehuwd in 1990 (administratief dossier, hoorverslag CGVS, p.2; verklaring DVZ, nr.14-15). Tevens verklaarde zij bij de DVZ dat zij sedert haar huwelijk in 1990 en tot haar vertrek uit haar land van herkomst (in 2015), hetzij gedurende 25 jaren, in de Askari wijk in Tuz Khurmatu woonde (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Wanneer bij het CGVS werd gevraagd hoelang zij in de voormelde wijk woonde, antwoordde verzoekster echter: “Ik denk ongeveer 11 jaar” (administratief dossier, hoorverslag CGVS, p.5).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde (recente) verblijf in Tuz Khurmatu. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zich aldaar zou hebben afgespeeld.

Dit geldt nog des te meer nu omtrent dit relaas in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd: “De ongelooftwaardigheid van de door u opgeworpen asielmotieven wordt nog versterkt door de frappante omissies in uw initiële verklaringen ten overstaan van de DVZ, waarin u expliciet enkel de algemene situatie in uw land van herkomst als vluchtmotief opwierp én daarenboven expliciet ontkende ooit persoonlijk bedreigd geweest te zijn (DVZ vragenlijst 3.5). Uw verklaringen blijken dan ook manifest tegenstrijdig te zijn. Het spreekt voor zich dat er op generlei wijze een aannemelijke verklaring kan bestaan waarom u ten overstaan van de DVZ zou nalaten of vergeten melding te maken van persoonlijke vervolgingsfeiten die zo zwaarwichtig zijn als de door u vermelde schietpartij tussen politie en IS-militanten omtrent uw woning, en de hierop gebaseerde ernstige vervolgingsvrees jegens zowel IS als de autoriteiten. Het is belangrijk te benadrukken dat u bij aanvang van het gehoor op het CG spontaan enkele correcties wenste te maken op deze DVZ vragenlijst (CG p.2), doch, dat deze correcties geenszins de elementen betroffen die in onderhavige beslissing als tegenstrijdig kunnen worden weerhouden, noch maakte u van deze gelegenheid gebruik om andere correcties of belangwekkende aanvullingen te doen op uw eerdere verklaringen, hoewel u hiertoe expliciet werd uitgenodigd (CG p. 2).

Geconfronteerd met deze manifeste incoherentie antwoordde u in de eerste plaats naast de kwestie, om in essentie niet verder te komen dan te stellen dat men u niets gevraagd zou hebben (CG p. 21) en dat uw (eerste/Dublin) gehoor bij de DVZ niet verder ging dan enkele vragen over uw identiteit en reisroute, wat voorbijgaat aan het feit dat bij een tweede interviewmoment op de DVZ de voorbereidende vragenlijst van het CGVS werd ingevuld, waarbij u wel degelijk gevraagd werd naar uw vluchtmotieven. U heeft deze vragenlijst bovendien ter goedkeuring ondertekend, en gaf bij aanvang van het CG-gehoor duidelijk blijk dat u de inhoud van deze ingevulde vragenlijst kent en begrijpt, getuige uw spontane correcties (CG p.2)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoekster vecht deze bovendien niet aan. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De neergelegde identiteitskaart (administratief dossier, map 'documenten') kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Uit de gezegden die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekster immers frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop zij deze identiteitskaart bekwam. Aanvankelijk gaf zij aan dat zij haar zus contacteerde, later ontkende zij dat zij nog contact had met haar zus en even verder beweerde zij dat zij via een vriendin contact had met haar zus. Daarenboven blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met identiteitskaarten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Mede in acht genomen dat de identiteitskaart niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, kan aan dit stuk bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht.

Dat verzoekster wel kon antwoorden op een aantal kennisvragen inzake Tuz Khurmatu, weegt geenszins op tegen het geheel van de voormelde vaststellingen.

Dat verzoekster Sorani spreekt doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Verzoekster toont geheel niet aan dat het Sorani enkel in Tuz Khurmatu gesproken zou worden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De herkomst van verzoekster kan niet aangetoond worden door de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de zoon van verzoekster te interviewen. Gelet op bovenstaande elementen heeft verzoekster immers een profiel dat toelaat haar voorgehouden herkomst aan te tonen middels haar eigen verklaringen. Te dezen kan niet gebruik gemaakt worden van verklaringen van derden, namelijk haar zoon, om haar onaannemelijke verklaringen te rechtvaardigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of een bepaalde regio immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.2.7. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS